

**CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE**

27 octombrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Penal în următoarea componență:
președinte
judecători

**Iurie DIACONU
Liliana CATAN
Ion GUZUN**

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocata Tăriță Andriana în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 07 iulie 2021, în cauza penală privindu-l pe

NAZAROV Akhlidin XXXXX, născut la
XXXXX, originar și domiciliat în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 16.03.2018-23.05.2018;

Instanța de apel: 01.08.2018-10.04.2019;
17.03.2020-07.07.2021;

Instanța de recurs: 01.08.2019- 10.12.2021;
01.09.2021- 27.10.2021.

c o n s t a t ă:

1. Prin sentința Judecătoriei Bălți, sediul Fălești din 23 mai 2018, Nazarov Akhlidin a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 171 alin. (2) lit. b) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa de 8 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Tot prin aceeași sentință, Nazarov Akhlidin a fost achitat de sub învinuirea de comitere a infracțiunii prevăzute de art. 171 alin. (3) lit. f) Cod penal, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, în fapt, a constatat că, Nazarov Akhlidin la începutul lunii decembrie 2017, data exactă de către organul de urmărire penală nu a fost posibil de stabilit, pe timp de noapte, aflându-se la domiciliul concubinei sale XXXXX, amplasat în XXXXX, intenționat, urmărind scopul satisfacerii poftelor sexuale în formă obișnuită, profitând de starea de neputință a victimei XXXXX, domiciliată în aceeași localitate, de a se apăra și a conștientiza pe deplin cele întâmplate, generată de vârsta fragedă, despre care cunoștea cu certitudine că este minoră, a aplicat constrângerea fizică și psihică asupra acesteia, exprimată prin

imobilizarea brațelor și picioarelor, ca metodă de învingere a rezistenței opuse de aceasta, a dezbrăcat-o de haine și în mod forțat a întreținut un raport sexual în formă obișnuită împotriva voinței victimei, ca rezultat ultima, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 201820D0033 din 29 ianuarie 2018, a rămas însărcinată fiind calificate acțiunile acestuia în baza art. 171 alin. (2) lit. b) Cod penal.

Prima instanță a mai reținut că Nazarov Akhlidin a fost învinuit de faptul, că la finele lunii noiembrie 2017, data și ora exactă de către organul de urmărire penală nu a fost posibil de stabilit, pe timp de noapte, aflându-se la domiciliul concubinei sale XXXXX, amplasat în XXXXX intenționat, urmărind scopul satisfacerii poftei sexuale în formă obișnuită, profitând de starea de neputință a victimei XXXXX, domiciliată în aceeași localitate, de a se apăra și a conștientiza cele întâmplate, generată de vârsta fragedă, despre care cunoștea cu certitudine că este minoră, a aplicat constrângere fizică și psihică asupra acesteia, exprimată prin immobilizarea brațelor și picioarelor, ca metodă de învingere a rezistenței opuse de aceasta, după care a dezbrăcat-o de haine și în mod forțat a întreținut un contact sexual în formă obișnuită împotriva voinței victimei, ca rezultat ultima conform raportului de expertiză medico-legală nr. 201820D0033 din 29.01.2018 a rămas însărcinată, ceea ce constituie urmări grave.

Prima instanță a indicat că acțiunile inculpatului au fost calificate de organul de urmărire penală în baza art. 171 alin. (3) lit. f) Cod penal, conform indicilor calificativi: violul, adică raportul sexual săvârșit prin constrângere fizică sau psihică a persoanei sau profitând de imposibilitatea de a se apăra ori de a își exprima voința, săvârșit cu bună știință asupra unui minor, soldat cu urmări grave.

3. Sentința primei instanțe a fost contestată cu apel de către:

3.1 Procuror care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Nazarov Akhlidin să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 27, 171 alin. (2) lit. b) Cod penal, la 7 ani închisoare;
- art. 171 alin. (3) lit. f) Cod penal, la 15 ani închisoare.

Pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, lui Nazarov Akhlidin să-i fie stabilită pedeapsa definitivă de 20 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

Totodată, procurorul a solicitat încasarea de la Nazarov Akhlidin a cheltuielilor judiciare în sumă totală de 3260 lei.

În argumentarea apelului, procurorul a invocat că:

- prima instanță corect a ajuns la concluzia vinovăției lui Nazarov Akhlidin pentru fapta de viol săvârșită la începutul lunii decembrie 2017, însă greșit a calificat fapta în baza art. 171 alin. (2) lit. b) Cod penal, or calificarea corectă a faptei infracționale a acestuia pentru episodul de viol săvârșit la începutul lunii decembrie 2017 este în baza art. 171 alin. (3) lit. f) Cod penal și stabilirea pedepsei urma a fi efectuată în baza acestui articol;

- prima instanță greșit a constatat că în speță în urma săvârșirii infracțiunii nu s-a soldat cu urmări grave, iar faptul că partea vătămată în rezultatul violului a rămas însărcinată nu se încadrează în noțiunea de urmări grave, deoarece acest fapt nu este specificat în Hotărârea explicativă a Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 17 din 07.11.2005 „*Despre practica în cauzele din categoria infracțiunilor privind viața sexuală*” și Manualul judecătorului pentru cauze penale, or conform pct. 17 al Hotărârii menționate, în sensul prevederilor de la art. 171 alin. (3) lit. f) și art. 172 alin. (3) lit. e) Cod penal, prin „alte urmări grave” se înțelege: sinuciderea; pierderea capacității de naștere normală (fără cezariană); graviditatea extrauterină; pierderea capacității de a duce o viață sexuală normală; apariția gravidității în cazul contraindicațiilor medicale pentru naștere sau întreruperea sarcinii etc., listă de cazuri ce nu poartă un caracter exhaustiv;

- partea vătămată minoră avea o vârstă fragedă de doar 14 ani și nu era aptă atât din punct de vedere biologic cât și social, de a purta o sarcină cât și de a concepe un copil, a rămas însărcinată în rezultatul violului, ce se încadrează în noțiunea de alte urmări grave, cu atât mai mult că partea vătămată ulterior a efectuat și întreruperea sarcinii la termenul de 9 săptămâni;

- traumatismul, atât psihologic cât și fizic suportat de partea vătămată minoră ca rezultat al rămânerii însărcinate în rezultatul violului, precum și efectuarea ulterioară a întreruperii sarcinii reprezintă și se încadrează în noțiunea de „alte urmări grave”;

- nu a existat o careva agravare a învinuirii aduse lui Nazarov Akhlidin, acțiunile căruia au fost calificate prin discursul procurorului în baza art. 27, 171 alin. (2) lit. b) Cod penal, calificare care este una mai ușoară de cât cea formulată în rechizitoriu, motiv din care nu era necesar formularea unei noi învinuiri și că instanța urma să stabilească vinovăția lui Nazarov Akhlidin în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 27, 171 alin. (2) lit. b) Cod penal și aplicarea unei pedepse în baza acestei calificări.

3.2 Inculpatul a înaintat apel și a solicitat rejudecarea cauzei și pronunțarea în privința sa a unei hotărâri de achitare, motivând că prima instanță s-a bazat doar pe declarațiile părții vătămate și pe expertiza nr. 201820D0033 din 29.01.2018, însă această expertiză nu demonstrează vinovăția sa pe deplin și el a fost condamnat doar pe baza presupunerilor.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 10 aprilie 2019, apelul declarat de inculpat a fost respins ca nefondat, iar apelul declarat de procuror a fost admis, s-a casat sentința și s-a pronunțat o nouă hotărâre, prin care Nazarov Akhlidin a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 27, 171 alin. (2) lit. b) Cod penal, la 5 ani închisoare;
- art. 171 alin. (3) lit. f) Cod penal, la 13 ani închisoare.

Conform art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, lui Nazarov Akhlidin i s-a stabilit pedeapsa definitivă de 15 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, vinovăția lui Nazarov Akholidin este dovedită prin declarațiile părții vătămate, reprezentantului legal al părții vătămate minore XXXXX și ale martorilor Rogojină Nina, Rogojină Nicolai, Rogojină Andrian și Frasină Tatiana, audiați în prima instanță, la fel și prin alte probe scrise cercetate în instanța de apel.

Astfel, referitor la argumentele invocate în apel de către inculpat privind lipsa unor probe veridice în confirmarea vinovăției acestuia și condamnarea lui doar în baza declarațiilor date de partea vătămată, instanța de apel a atestat că sunt declarative deoarece aceste argumente vin în contradicție cu totalitatea de probe administrate în cadrul procesului penal și verificate în instanța de apel.

În același context, instanța de apel a făcut referire la declarațiile lui Nazarov Akholidin date în calitate de învinuit, considerând că acestea coroborează în totalitate cu declarațiile date de partea vătămată și la fel coroborează cu copiile convorbirilor telefonice anexate la materialele cauzei penale.

De asemenea, instanța de apel nu a acceptat argumentul inculpatului, că declarațiile date în calitate de învinuit, au fost din cauza că a fost reținut și nu a conștientizat urmările acestor declarații, deoarece aceste declarații au fost date nu la momentul reținerii, dar la patru zile după reținere, acesta având posibilitate reală de a conștientiza urmările și circumstanțele expuse în aceste declarații.

Subsidiar, instanța de apel a apreciat critic și argumentul inculpatului ce tine de mesajul transmis prin telefon concubinei sale cu scop de a o reîntoarce pe aceasta acasă, deoarece aceste mesaje au fost urmate de încercările inculpatului de a părăsi teritoriul țării și nu de a păstra familia, după cum indică inculpatul.

Totodată, instanța de apel a constatat că prima instanță neîntemeiat a dispus achitarea inculpatului de sub învinuirea adusă în baza art. 171 alin. (3) lit. f) Cod penal, pentru episodul din luna noiembrie, deoarece în situația în care procurorul a solicitat recalificarea acțiunilor pentru comiterea unei infracțiuni mai ușoare instanța urma să se expună asupra existenței faptei expuse de procuror, dar nu să se expună asupra învinuirii modificate de procuror în cadrul examinării cauzei penale, nefiind încălcat astfel dreptul la apărare a inculpatului.

Mai mult, instanța de apel a indicat că soluția primei instanțe de achitare a inculpatului este contrară circumstanțelor, iar învinuirea adusă de procuror în instanța de apel a fost confirmată prin probele cercetate de prima instanță, precum și în instanța de apel.

Instanța de apel nu a menținut nici soluția primei instanțe de recalificare a acțiunilor inculpatului din luna decembrie 2017, din art. 171 alin. (3) lit. f) Cod penal la art. 171 alin. (2) lit. b) Cod penal, pe motiv că nu a au fost constatate urmările grave în speță.

În acest sens, instanța de apel a specificat că prima instanță la interpretarea acestui aspect, nu a ținut cont de circumstanțele cauzei și faptul, că această noțiune în cazul dat este una concretă și esențială în cazul în care o minoră de 14 ani rămâne

însărcinată în urma raportului sexual săvârșit prin constrângere fizică și psihică, ulterior aceasta fiind supusă avortului.

Subsidiar, s-a apreciat greșit noțiunea expusă în pct.17 a Hotărârii Plenului CSJ nr.17, în care este indicat atât despre graviditatea extrauterină sau întreruperea sarcinii care la fel sunt soldate în final cu supunerea avortului, aceste noțiuni însă sunt admise drept urmări grave a unor victime cu o vârstă majoră, care sunt capabile de a suporta o sarcină în condiții normale, pe când graviditatea unei minore de 14 ani soldată cu întreruperea acestei sarcini pe motive de vârstă este aceeași urmare gravă în sensul art. 171 al. (3) lit. f) Cod penal în raport cu Hotărârea plenului CSJ analizată de prima instanță.

Referitor la pedeapsă, instanța de apel a indicat că a ținut cont de circumstanțele comiterii faptelor, de personalitatea inculpatului, de lipsa circumstanțelor agravante și de lipsa circumstanțelor atenuante, normele speciale ale Codului penal, care stabilesc limitele de pedeapsă precum și de normele generale ale Codului penal, art. 7, 61, 75, 78 Cod penal.

Cât privește solicitarea procurorului privind încasarea cheltuielilor de judecată, instanța de apel a conchis că este neîntemeiată. În conformitate cu prevederile art. 143, 227 Cod de procedură penală, prima instanță corect nu a încasat de la Nazarov Akholidin, în beneficiul statului a cheltuielilor pentru efectuarea expertizei judiciare, deoarece aceste cheltuieli nu fac parte din categoria cheltuielilor de judecată care pot fi încasate de la inculpat.

6. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către:

6.1 Avocata Lichii Iana în numele inculpatului, care a indicat ca temeiuri pentru recurs art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală și a solicitat casarea deciziei instanței de apel, cu pronunțarea unei noi hotărâri, de achitare a inculpatului de sub învinuirea imputată.

În argumentarea recursului, recurenta a invocat că:

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței;

- în ședința de judecată nu s-a constatat existența faptei prejudiciabile prevăzute de art. 27, 171 alin. (2) lit. f) și 171 alin. 3 lit. f) Cod penal, ultimul nu a comis nici un act de viol sau raport sexual cu minora. Nu au fost acumulate probe în sensul comiterii de către acesta a infracțiunii de viol;

- nici unul din martori nu a declarat cu certitudine despre săvârșirea de către Nazarov Akholidin a infracțiunii care i se impută acestuia;

- acuzarea nu a prezentat probe incontestabile, care puteau combate poziția inculpatului, decât declarațiile părții vătămate care este singura persoană, care a comunicat, că inculpatul a întreținut relații sexuale;

- martorii audiați în cadrul ședinței primei instanțe au declarat că partea vătămată nu le-a vorbit despre faptul că inculpatul ar fi violat-o. Astfel, declarațiile acestor martori nu pot fi puse la baza unei decizii de condamnare;

- instanța de judecată a dat o apreciere incorectă probelor prezentate de acuzare și nu a apreciat multilateral și obiectiv probele administrate, care în cumul dovedeau cu certitudine nevinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, nu s-a expus asupra tuturor motivelor indicate în apelul inculpatului;

- partea vătămată la fiecare audiere a sa, a depus declarații necorecte și contradictorii;

- actul de învinuire se caracterizează prin imprecizii cu privire la detaliile esențiale ale situației de fapt (data, ora, locul). În așa mod învinuirea adusă inculpatului contravine dreptului garantat prin art. 6 paragraful 3 din convenție;

- până la constatarea sarcinii la partea vătămată, careva plângeri că a fost violată nu au fost înaintate și nici leziuni corporale nu au fost prezente. Unica probă care ar confirma sau infirma raportul sexual între inculpat și partea vătămată ar fi expertiza genetică, însă această solicitare a fost respinsă de către instanța de judecată;

- declarațiile părții vătămate minore cât și a martor urilor minori au fost efectuate în lipsa pedagogului sau psihologului, minorii fiind audiați numai în prezența mamei XXXXX și ale ofițerului de urmărire penală.

6.2 Inculpatul fără a indica vreun temei de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei instanței de apel, cu achitarea sa de sub învinuirea imputată.

În argumentarea recursului, recurentul a invocat că:

- instanța de apel l-a condamnat, bazându-se doar pe declarațiile părții vătămate;

- nu a săvârșit infracțiunea imputată, or în speță nu a fost efectuată o expertiză ADN, iar organul de urmărire penală a distrus probele ce ar demonstra nevinovăția sa;

- procurorul și avocatul din oficiu au creat presiune morală asupra sa și au scris declarațiile lui, în locul său, fiind impus să semneze că și-ar fi recunoscut vinovăția;

- nu a fost citat să participe în ședințele de judecată în instanța de apel, fiind pronunțată hotărârea de condamnare în lipsa sa, iar în ședințele în care a participat nu înțelegea ce-i traduce interpretul și nu a primit copia deciziei instanței de apel;

- nu au fost luate în considerare declarațiile sale și documentele prezentate în calitate de probe.

7. Prin decizia Colegiului Penal al Curții Supreme de Justiție din 10 decembrie 2019, recursurile ordinare declarate de către avocata Lichii Iana în numele inculpatului au fost admise, cu casarea totală a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 10 aprilie 2019, cu dispunerea rejudecării cauzei de către Curtea de Apel Bălți, în alt complet de judecată.

8. În partea descriptivă a deciziei, instanța de recurs a menționat că instanța de apel nu a examinat toate chestiunile esențiale supuse atenției sale, or din materialele

cauzei penale rezultă că pe parcursul procesului penal, atât în prima instanță cât și în instanța de apel, inculpatul a invocat și a înaintat solicitări/plângeri în legătură cu presiunile morale și psihice la care a fost supus în cadrul urmăririi penale de către organul de urmărire penală și de către avocatul său, în vederea recunoașterii vinovății în comiterea infracțiunilor imputate și semnarea procesului-verbal de audiere suplimentară a acestuia în calitate de învinuit din 02 februarie 2018 (f.d. 103-104, vol. I), prin care acesta în rezultatul presiunilor la care a fost expus a recunoscut că a săvârșit raporturile sexuale cu partea vătămată.

Mai mult, o plângere în acest sens (f.d. 89, vol. II) a fost adresată de inculpat și în adresa Procuraturii r-lui Fălești, însă în materialele cauzei nu este prezentă o ordonanță devenită definitivă, care ar confirma soluția finală adoptată la examinarea plângerii depuse de inculpat, în care acesta invoca că a fost supus presiunilor morale și psihice la faza urmăririi penale.

În aceste condiții, deși inculpatul a invocat despre presiunile morale și psihice la care a fost expus în cadrul urmăririi penale, la audierea sa în calitate de învinuit, atât prima instanță, cât și instanța de apel au lăsat fără examinare acest aspect esențial, fără a clarifica veridicitatea acestor chestiuni, prin ce s-au manifestat aceste acțiuni de constrângere morală și psihică invocate, dacă ele au existat, au fost reale și dacă au fost suficient de intense pentru a influența inculpatul la depunerea declarațiilor de proprie incriminare date în calitate de învinuit, or ambele instanțe la adoptarea soluției de condamnare în privința inculpatului au luat în considerare și declarațiile acestuia date în calitate de învinuit la 02 februarie 2018, în lipsa unei soluții/ordonanțe de verificare a acestor circumstanțe, motiv din care soluția instanțelor de judecată este afectată de un viciu fundamental.

Colegiul penal al instanței de recurs a atestat că instanța de apel pripit a adoptat soluția din speță, printr-o motivare superficială, fără a clarifica chestiunea esențială supusă atenției sale privind pretinsa presiune morală și psihică invocată de inculpat la audierea sa în calitate de învinuit, și a lăsat astfel fără vreo argumentare solicitările acestuia pe parcursul procesului penal, nu a corectat omisiunea primei instanță, de a supune verificării aceste circumstanțe, prin ce a fost afectată soluția adoptată și astfel recursurile declarate au fost admise, iar decizia instanței de apel casată total, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel.

La rejudecarea cauzei, instanța de apel urma să se conducă de dispozițiile art. 436 Cod de procedură penală, să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile Legii procesual penale - asupra motivelor esențiale indicate în cererile de apel și în măsura competenței sale asupra motivelor din recursurile declarate, să țină cont de toate circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei, să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, să verifice și să aprecieze profund probele administrate și examinate în instanță, în strictă conformitate cu cerințele legii, să analizeze la modul convenit prezența sau lipsa elementelor infracțiunii imputate, să elucideze faptele importante pentru soluționarea justă și

promptă a cauzei date, să-și argumenteze clar concluziile sale în decizia adoptată, și în dependență de circumstanțele constatate, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală și jurisprudența CtEDO.

9. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Bălți din 07 iulie 2021, apelul inculpatului a fost respins ca nefondat. Apelul procurorului a fost admis, cu casarea parțială a sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri noi potrivit modului stabilit pentru prima instanță, după cum urmează:

S-a recunoscut vinovat Nazarov Akhlidin de comiterea infracțiunilor prevăzute de:

- art. 27, 171 alin. (2) lit. b) Cod penal, la închisoare pe 5 ani;
- art. 171 alin. (3) lit. f) Cod penal, la închisoare pe 13 ani.

În baza art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial de pedepse i sa stabilit definitiv inculpatului pedeapsa cu închisoare pe termen de 15 cu executare în penitenciar de tip închis.

În temeiul art. 385 Cod de procedură penală pentru încălcarea drepturilor privind condițiile de detenție garantate de art. 3 CEDO, s-a redus lui Nazarov Akhlidin pedeapsa închisorii cu 228 zile, calculându-se 2 zile de închisoare pentru 1 zi de arest preventiv.

În rest s-au menținut dispozițiile sentinței instanței de fond.

10. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, inculpatul a comis infracțiunea prevăzută de art. 27, 171 alin. (2) lit. b) Cod penal și a considerat că instanța de fond neîntemeiat a dispus achitarea inculpatului de sub învinuirea adusă în baza art. 171 alin. (3) lit. f) Cod penal pentru episodul din luna noiembrie, motivând prin faptul că învinuirea lui Nazarov Akhlidin de săvârșirea acestei infracțiuni nu și-a găsit confirmare la judecarea cauzei.

Mai mult, deși instanța urma să examineze cauza doar în limitele învinuirii înaintate, în caz că constată că acțiunile inculpatului urmează a fi reîncadrate în baza altei legi, care însă nu agravează situația inculpatului, nu este lipsită de acest drept, după cum a și procedat pe episodul din luna decembrie 2017. Totodată, a arătat că în ședința instanței de apel, procurorul a modificat învinuirea inculpatului, această învinuire fiind obiect de studiu în instanța de apel.

La fel, în urma cercetării probelor instanța de apel a ajuns la concluzia că inculpatul a comis infracțiunea prevăzută de art. 171 alin. (3) lit. f) Cod penal. în următoarele circumstanțe: Nazarov Akhlidin la începutul lunii decembrie 2017, data exactă de către organul de urmărire penală nu a fost posibil de stabilit, pe timp de noapte, aflându-se la domiciliu concubinei sale XXXXX, amplasat în XXXXX, intenționat, urmărind scopul satisfacerii poftelor sexuale în formă obișnuită, profitând de starea de neputință a victimei XXXXX, domiciliată în XXXXX de a se apăra și a conștientiza pe deplin cele întâmplate, generată de vârsta ei fragedă, despre care cunoștea cu certitudine că este minoră, a aplicat constrângerea fizică

și psihică asupra acesteia, exprimată prin imobilizarea brațelor și picioarelor, ca metodă de învingere a rezistenței opuse de aceasta, a dezbrăcat-o de haine și în mod forțat a întreținut un raport sexual în formă obișnuită împotriva voinței victimei, ca rezultat ultima, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 201820D0033 din 29 ianuarie 2018, a rămas însărcinată.

Instanța de apel a considerat eronată concluzia instanței privind reîncadrarea acțiunilor inculpatului în baza art. 171 alin. (2) lit. b) Cod penal, motiv servind că noțiunea „alte urmări grave” specificată la lit. f) alin. (3) art. 171 Cod penal, constituie o noțiune fără conținut, deoarece este una abstractă și imprevizibilă, fiind inaplicabilă în practică făcând referire la Manualul judecătorului pentru cauze penale și la HP CSJ nr. 17 din 07 noiembrie 2005 „Despre practica în cauzele din categoria infracțiunilor sexuale”.

Astfel, conform pct. 17 al HP CSJ menționate supra, la care face referire instanța de fond, urmează că, prin „alte urmări grave,, se înțelege: sinuciderea; pierderea capacității de naștere normală (fără cezariană); graviditatea extrauterină; pierderea capacității de a duce o viață sexuală normală; apariția gravidității în cazul contraindicațiilor medicale pentru naștere sau întreruperea sarcinii etc.

Prin urmare, aceste urmări nu au caracter exhaustiv, ce denotă faptul că prin „alte urmări grave” se înțelege și alte urmări decât cele prevăzute la pct. 17 al Hotărârii Plenului sus menționate.

În acest sens, instanța de apel a arătat că partea vătămată este minoră, nefiind aptă atât din punct de vedere biologic cât și social de a purta o sarcină, rămânând însărcinată în rezultatul violului, urmează că la aceasta s-a stabilit *lipsa reprezentărilor, experienței cu caracter sexual, deci nu a înțeles pe deplin conținutul acțiunilor săvârșite cu ea*” (f.d.71-73), totodată a rămas însărcinată întrerupând sarcina la termenul de 9 săptămâni, astfel, toate aceste circumstanțe luate în ansamblu, Colegiul penal le-a considerat că sunt urmări grave.

Cu referire la apelul inculpatului instanța de apel a dispus respingerea acestuia ca fiind neîntemeiat, or, prin probele cercetate și descrise s-a dovedit vinovăția acestuia de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 27, 171 alin. (2) lit. b), și art. 171 alin. (3) lit. f) Cod penal, astfel fiind imposibilă admiterea solicitării de achitare a acestuia, or, nerecunoașterea vinovăției de către inculpat nu echivalează cu achitarea, totodată poziția acestuia contravine masei probante și materialelor cauzei care coroborează între ele.

Instanța de apel a respins sau a respins critic argumentele privind lipsa probelor veridice ce ar confirma vinovăția lui, că a trimis mesaje în care recunoștea că a avut contact sexual cu partea vătămată în scop de a întoarce concubina acasă sau că partea vătămată a rămas însărcinată de prietenul său, or aceste argumente contraveneau declarațiilor și probelor cauzei penale.

La individualizarea pedepsei, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal în aplicarea unei pedepse echitabile. Relevant la stabilirea tipului și

cuantumului pedepsei penale s-a ținut cont de circumstanțele comiterii faptelor, de personalitatea inculpatului, de lipsa circumstanțelor agravante și atenuante, conducându-se și de normele speciale ale Codului penal, care stabilesc limitele de pedeapsă precum și de normele generale ale codului și în special de art. 78 Cod penal.

Astfel, infracțiunile comise de inculpat fac parte din categoria celor grave (art. 27, 171 alin. (2) lit. b) Cod penal) și celor excepțional de grave (art. 171 alin. (3) lit. f) Cod penal), totodată inculpatul nu a recunoscut vinovăția de comiterea infracțiunilor incriminate, este caracterizat negativ de Primăria XXXXX (vol. I, f. d. 93-94); este cetățean al Republicii Uzbekistan (vol. I, f.d. 80-81), nu este angajat în câmpul muncii; este căsătorit, are 2 copii minori, care sunt domiciliați în Republica Uzbekistan (vol. I, f.d.73-85, 111); la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află (vol. I, f.d. 95); anterior nu a fost condamnat (vol. I, f.d. 96), mai mult ca atât la stabilirea mărimii și categoriei pedepsei fiind relevant gradul prejudiciabil al acțiunilor inculpatului, care este unul major, iar în rezultatul acțiunilor infracționale ale inculpatului au survenit așa urmări grave ca sarcina minorei de 14 ani urmată de avort. Prin urmare, corectarea și reeducarea inculpatului fiind posibilă numai în condiția izolării de societate pe termen de 15 ani în penitenciar de tip închis.

Cu referire la solicitarea procurorului ce ține de încasarea din beneficiul inculpatului în beneficiul statului a cheltuielilor de judecată în sumă totală de 3260 lei, instanța a respins încasarea acestor cheltuieli, totodată ca temei reținând prevederile art. 229 alin. (3) Cod de procedură penală, or, prin încasarea cheltuielilor se va influența considerabil asupra persoanelor aflate la întreținerea condamnatului, acesta având 2 copii minori, nefiind angajat, totodată termenul de pedeapsă fiind mare.

Cu privire la cererea inculpatului referitoare la aplicarea prevederilor art. 385 Cod procedură penală prin care acesta a solicitat constatarea deținerii sale în condiții inumane, raportului prezentat de Directorul Penitenciarului nr.11 Bălți a concluzionat că lui Nazarov Akholidin i-a fost acordat minimul de condiții pentru executarea detenției.

Conform prevederilor art. 385 alin. (5) Cod de procedură penal, în cazul constatării încălcării drepturilor privind condițiile de detenție, garantate de art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, conform jurisprudenței CEDO, reducerea pedepsei se va calcula în felul următor: două zile de închisoare pentru o zi de arest preventiv.

Reieșind din stipulările legale, instanța de apel a notat că, Nazarov Akholidin s-a aflat în condiții precare de detenție pe o perioadă de 114 zile în calitate de prevenit, adică în condiții contrare prevederilor art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Respectiv, în condițiile art. 385 alin. (5) Cod de procedură penală, Nazarov Akholidin a beneficiat de reducerea pedepsei numite sub formă de închisoare cu executare în penitenciar de tip semiînchis, calculându-se două zile de închisoare

pentru o zi de arest preventiv, cu executarea pedepsei închisorii pentru termenul rămas. Adicional, perioada aflării inculpatului în arest preventiv s-a inclus în termenul pedepsei, după cum este prevăzut la art. 395 alin. (1) pct. 4) Cod de procedură penală. Astfel, s-a redus pedeapsa cu 228 zile, calculând două zile închisoare pentru o zi de arest preventiv.

Totodată s-a reținut că deținerea sub arest a lui Nazarov Akhlidin, după pronunțarea sentinței de condamnare la închisoare cu executare în penitenciar, adică după 23.05.2018 și până la 07.07.2021, constituie nu măsură preventivă - arestarea preventivă, în sensul art. 185 Cod de procedură penală și art. 5 alin. (1) lit. c) CEDO, dar executarea pedepsei închisorii dispuse de un tribunal competent, în sensul art. 5 alin. (1) lit. a) CEDO și astfel, Nazarov Akhlidin, în caz că consideră că și după 07.07.2021 i-au fost încălcate drepturile sale privind condițiile de detenție, garantate de art. 3 din CEDO, ar putea să se adreseze cu o cerere în instanța de judecată din raza de activitate a organului sau instituției care execută pedeapsa, care poate adopta o hotărâre, conform prevederilor art. 473⁴ alin. (4) și alin. (5) Cod de procedură penală, or, dânsul deja execută o pedeapsă privativă de libertate.

11. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, avocata Tăriță Adriana în interesele inculpatului a atacat-o cu recurs ordinar, fără a invoca prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, solicitând casarea deciziei, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie achitat.

În motivare recurenta a indicat că:

- instanța de apel a dat o apreciere eronată probelor și incorect a ajuns la concluzia privind vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii incriminate în baza art. 27, 171 alin. (2) lit. b) și 171 alin. (3) lit. f) Cod penal;

- instanța de apel l-a condamnat pe inculpat bazându-se doar pe declarațiile părții vătămate;

- inculpatul nu a săvârșit infracțiunea imputată;

- în cadrul ședințelor de judecată, inculpatul nu înțelegea ce îi traduce interpretul;

- partea vătămată la fiecare audiere a sa a depus declarații necorecte și contradictorii, aceste declarații nu pot servi temei al condamnării inculpatului;

- actul de învinuire se caracterizează prin imprecizii cu privire la detaliile esențiale ale situației de fapt(data, ora, locul);

- partea vătămată nu a înaintat careva plângeri că a fost violată și nici leziuni corporale nu s-au depistat;

- nu s-a constatat existența faptei prejudiciabile prevăzute de art. 27, 171 alin. (2) lit. f) Cod penal și art. 171 alin. (3) lit. f) Cod penal. Mai mult ca atât nu-i nici un act ce confirmă că XXXXX a făcut avort;

- nici unul din martori nu declară cu certitudine despre săvârșirea de către Nazarov Akhlidin a infracțiunii care i se impută;

- reprezentantul legal XXXXX a menționat că dorește ca Nazarov Akhlidin să fie achitat. Menționează că Nazarov Akhlidin se comporta frumos cu copiii ei și erau în relații bune. Au fost cazuri când fiica ei a mințit-o și pe ea;

- în partea ce ține de încasarea cheltuielilor de judecată, urmează a fi suportate de către stat, conform art. 227 Cod de procedură penală.

12. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privitor la opinia sa asupra recursului avocatei, menționând că acesta urmează a decide, inclusiv din oficiu asupra admisibilității în principiu a recursului, cu dispunerea rejudecării cauzei în ordin de apel, conform prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2, lit. c) Cod de procedură penală.

13. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosar și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală *instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.*

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, *instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.*

Din conținutul cererii de recurs rezultă, că recurenta critică hotărârea în latura penală, solicitând să fie achitat inculpatul, însă nu face trimitere la prevederile art. 427 Cod de procedură penală. Lecturând recursul declarat, Colegiul reține că recurenta de fapt critică modalitatea de apreciere a probelor de către instanțele de apel.

Colegiul menționează că art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală prevede o listă exhaustivă de temeiuri pentru recurs, a cărei analiză denotă faptul că chestiunile privind aprecierea probelor nu sunt reflectate în conținutul acestui articol, astfel neconstituind temei pentru recurs separat. Critica aprecierii probelor, care la caz comportă o solicitare de reapreciere a acestora, nu poate fi supusă analizei la etapa examinării cauzei în ordine de recurs ordinar, deoarece instanța de recurs este abilitată de a se pronunța asupra chestiunilor de drept, care constituie erori cu caracter procedural sau material, iar aprecierea probelor constituie o chestiune de fapt, ce ține de judecarea fondului cauzei, judecare care nu se înfăptuiește de către instanța de recurs.

Raționamentele pe care se fundamentează soluția de inadmisibilitate a recursului se bazează pe aceea că, este inacceptabil faptul că partea apărării, pe calea recursului ordinar, dorește să se ajungă practic la o nouă analiză a sentinței primei instanțe și a deciziei instanței de apel nu pentru a fi corectate careva erori judiciare, ci doar în vederea reaprecierii probelor și schimbării soluției, în acest sens instanța de recurs ordinar transformându-se într-o veritabilă instanță de apel, ceea ce excede scopul pentru care aceasta a fost creată.

Decizia instanței de apel include enumerarea, evaluarea fiecărei probe și aprobarea/respingerea în contextul speței. Faptul că este posibil de a exista două puncte de vedere asupra unei chestiuni nu este un temei pentru reexaminare. Mai mult de atât, în procesele verbale în cadrul instanței de apel este descris procesul de examinare a probelor anexate la dosar, iar dezacorduri din partea apărării nu au fost înregistrate.

Deși se invocă că inculpatul nu este vinovat de săvârșirea infracțiunilor incriminate, Colegiul consideră că instanța de apel întemeiat a conchis că afirmațiile respective nu generează achitarea acestuia precum s-a solicitat în apel, or în cursul judecării cauzei în apel au fost analizate probe care înlătură orice dubiu și dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii.

În cererea de recurs, se invocă argumente deja examinate minuțios și respinse în cadrul procedurii precedente, iar în prezent nu există circumstanțe cu caracter substanțial și convingător, care să justifice ingerința instanței supreme în hotărârea instanței de apel.

În același context, instanța de recurs reiterează că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, acestea fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond.

Raportând argumentele recursului la conținutul deciziei atacate, Colegiul penal constată că, instanța de apel a dat o argumentare amplă soluției pronunțate, apreciind cu certitudine că, în baza probelor cercetate, vinovăția lui Nazarov Akhlidin în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 27, 171 alin. (2) lit. b) și 171 alin. (3) lit. f) Cod penal, a fost dovedită pe deplin.

Având în vedere motivele ce au stat la baza pronunțării soluției contestate, Colegiul penal a ajuns la concluzia, că instanța de apel corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, analizând obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, ajungând la o concluzie întemeiată privind vinovăția lui Nazarov Akhlidin în săvârșirea infracțiunilor incriminate.

Argumentele inculpatului precum că, „partea vătămată nu a înaintat careva plângeri că a fost violată și nici leziuni corporale nu s-au depistat”, Colegiul penal le consideră neîntemeiate și declarative, care nu au un careva suport și contravin probelor cercetate în cadrul procesului penal și sunt invocate cu scopul de a evita răspunderea penală a inculpatului pentru infracțiunile prevăzute de art. 27, 171 alin. (2) lit. b) și 171 alin. (3) lit. f) Cod penal, or, instanța de apel întemeiat a apreciat ca fiind veridice declarațiile părții vătămate depuse la urmărirea penală, atunci când aceasta a declarat că a întreținut rapoartele sexuale cu inculpatul, ori acestea coroborează cu celelalte probe din dosar, cum ar fi raportului de expertiză medico-legală nr. 201820D0033 din 29.01.2018 a rămas însărcinată, ceea ce constituie urmări

grave, iar din aceste considerente, anume aceste declarații ale părții vătămate întemeiat au fost reținute la baza soluției de condamnare

Cu referire la argumentul privind interpretul și faptul că inculpatul nu a înțeles ceva, fără a concretiza ce în cadrul ședinței de judecată, Colegiul penal menționează că conform materialelor cauzei la ședința din 07.10.2020 inculpatul a menționat că are nevoie de interpret de limba uzbekă din motiv că nu înțelege bine limba rusă (vol. III, f.d. 125). De menționat că în cadrul instanței de apel, inculpatul în toate ședințele a fost în prezența interpretului. Începând cu următoarea ședință (05.11.2020) au fost prezenți interpreții Cruc Angela sau Inna Rotari, iar inculpatul nu a avut nici o obiecție față de modul de traducere sau o barieră de limbaj între inculpat și instanța de judecată.

Recurenta invocă că nu s-a constatat existența faptei prejudiciabile prevăzute de art. 27, 171 alin. (2) lit. f) Cod penal și art. 171 alin. (3) lit. f) Cod penal, Colegiul penal face trimitere la decizia de inadmisibilitate a sesizării nr. 27g/2020 privind excepția de neconstituționalitate a unor prevederi din art. 171 Cod penal în care este stipulat că *consecințele grave ale infracțiunii de viol pot apărea ulterior și, prin urmare, este imposibilă o enumerare exhaustivă a acestora în cuprinsul dispozițiilor art. 171 alin. (3) lit. f) Cod penal*. Această lege nu poate prevedea exhaustiv toate urmările prejudiciabile ale infracțiunii de viol, însă raportului de expertiză medico-legală nr. 201820D0033 din 29.01.2018 dovedește că partea vătămată a rămas însărcinată.

În acest context se menționează, că nerecunoașterea vinovăției de către inculpat în comiterea infracțiunii incriminate nu poate servi temei pentru achitarea lui, dat fiind faptul că, în cursul judecării cauzei au fost administrate probe care au confirmat cu certitudine vina sa în comiterea celor incriminate, iar cele invocate de recurent sub acest aspect sunt apreciate de către instanța de recurs drept o modalitate de exercitare a dreptului la apărare, urmându-se scopul evitării răspunderii penale.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent, că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu cele invocate de recurentă, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că instanța nu a admis vreo eroare gravă de fapt, care să fi afectat soluția, că au fost întrunite elementele infracțiunii, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, având în vedere considerentele menționate supra și raportând situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul penal concluzionează că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, iar criticele din cererea de recurs înaintată de avocata Tăriță Andriana nu și-au găsit confirmarea.

14. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul Penal

d e c i d e :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocata Tăriță Andriana în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 07 iulie 2021, în cauza penală privindu-l pe Nazarov Akhlidin XXXXX, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 30 noiembrie 2021.

Președinte

Iurie DIACONU

Judecător

Liliana CATAN

Judecător

Ion GUZUN